

[Ministeren for offentlige arbejder.]

lige projekt, som er skønnet til 600 mill. kr., nok skal forhøjes noget, man mener til 750 mill. kr. under de samme forudsætninger. Det vil sige, at man i første omgang etablerer en tosporet forbindelse med mulighed for senere udvidelse til 4 spor, og så skal man dertil lægge et beløb til anskaffelse af færge, så vi kommer til noget i retning af 790 mill. kr. for en sådan skrabet første etape, som jeg vil karakterisere den som. Dette er altså uden beregning af renter i anlægstiden osv., det er det nøgne anlægstal.

Denne del af spørgsmålet er altså for så vidt til at svare på, og det har jeg hermed gjort. Derimod er spørgsmålet om, hvorvidt det overhovedet er fornuftigt at begynde med at anlægge en tosporet linje og om relationerne til en fast forbindelse over Store-Bælt, et langt større og langt mere kompliceret spørgsmål, som bl. a. også hænger sammen med det forhold, vi kender fra diskussionen om den faste forbindelse over Store-Bælt, at vi har en betænkning fra 1968, som hviler på en trafiktælling og på trafikanalyser fra 1963, altså på et tidspunkt, hvor der ingen Kattegruter var, og det vil sige, at hele trafikfordelingen er ændret. Vi er i gang med at analysere og vurdere prognoser for de forskellige muligheder og kombinationer, der foreligger på grundlag af de nye bedømmelser, og deri indgår altså vejforbindelser over Samsø-Hov. Om det så skal være en tosporet eller en firsporet forbindelse, om den skal gå hele vejen eller der også skal benyttes færge osv., alle disse kombinationsmuligheder indgår naturligvis i de undersøgelser, vi har i gang i ministeriet for offentlige arbejder, og som også er helt nødvendige, for at folketingsret til sin tid kan få grundlag for bedømmelsen af en fast forbindelse over Store-Bælt.

Der er altså ikke nogen interesse i og heller ikke nogen, der forsøger på at sylte noget som helst. Det, man har mulighed for at få hurtigt svar på, er selve prisen på den tosporede, men den siger jo ikke ret meget. Spørgsmålet om, hvorvidt den er nødvendig, om den er tilstrækkelig, og hvordan den passer ind i det øvrige mønster tror jeg enhver kan se er et meget større spørgsmål.

Otto Mørch: Jeg kan takke ministeren for den redegørelse, han er kommet med her.

Jeg vil tage denne redegørelse til efterretning og vil vide at tage sagen op som medlem af folketingets trafikudvalg.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Niels Ravn* til undervisningsministeren:

„Hvad agter ministeren at foretage sig i anledning af den sidste tids begivenheder i studenterverdenen?“

Niels Ravn: Siden jeg stillede mit spørgsmål, har ministeren måske delvis besvaret det, idet ministeren i hvert fald har givet udtryk for, at han regnede med, at de begivenheder, som jeg sigtede til, var ved at være under kontrol eller i hvert fald i meget nær fremtid ville komme det, og det hører vi sikkert nærmere om, håber jeg, i svaret her i dag.

Begrundelsen for mit spørgsmål er i øvrigt ganske enkelt den udvikling, vi har set ved visse af vore læreanstalter, siden den nye styrelseslov trådte i kraft, hvor en interesseorganisation simpelt hen har forsøgt at sabotere og med voldelige midler sætte sig ud over en af folketingsret vedtagne lov.

En af demokratiets forudsætninger er efter min opfattelse, at man debatterer tingene, og det vil i mange tilfælde føre til enighed, men sker dette ikke, må et flertal træffe beslutningen, og så er en anden af demokratiets forudsætninger, at mindretallet accepterer denne beslutning. Hvis disse leveregler ikke overholdes, har vi ikke demokrati, men noget andet og beklageligt, som jeg vil karakterisere som anarki. Hvis interesseorganisationer i almindelighed sætte sig ud over love vedtaget her i folketingsret, hvad enten man nu synes om dem eller ej — og det vil naturligvis være, hvis man ikke synes om dem — ville vi ende i dette anarki. Demokratiet må, hvis det angribes, forsvare sig selv, hvis det skal bestå. Det samme gælder demokratiets institutioner, ellers har vi ikke demokrati mere.

Når vi er i en situation, hvor lovligt valgte organer ikke længere kan fungere og valg i henhold til vedtagne love ikke kan finde sted, så mener jeg, at vi er nået frem til et tidspunkt, hvor lovgivningsmagten, ministeren og regeringen må sige deres mening, og hvor tingene må sættes på plads. Det er baggrunden for mit spørgsmål.